

OBERTURA DEL COL·LOQUI DE BARCELONA

«Cristians a Europa, nous camins per testimoniar l'amor de Déu»

Com viuen les nostres parròquies la missió confiada a l'Església?

D'entrada, gràcies als diversos països dels grups o equips que m'han enviat els seus treballs preparatoris per a aquest Col·loqui. Són: Suïssa, Bèlgica, França, Àustria, Alemanya, Catalunya i Ucraïna. Altres han enviat simplement un eco manifestant el seu interès pel tema. Algunes persones m'han fet arribar la seva reflexió personal. La reflexió que segueix és el resultat d'una temptativa de trobar un fil conductor a la síntesi de les vostres respostes -diverses pels seus orígens- les experiències en què se sostenen, les conviccions de què són portadores, les preguntes que demanen resposta... Per trobar aquestes respostes, alguns es giren sobretot cap a la institució Església; altres pensen que és més en les nostres comunitats, fins i tot en nosaltres mateixos (!), amb els recursos que emanen de la nostra fe fortament arrelada en la persona de Jesús el Crist, on podem trobar un nou alè per a la vida i la missió en les nostres parròquies. Espero que trobareu tot això en la meva intervenció.

Al Comitè Executiu del CEP a Estrasburg (l'Octubre de 2016), vam precisar: «Com nosaltres, els cristians que vivim a Europa, inventem nous camins per testimoniar l'Amor de Déu a tots els homes...?» En el fons, és això el que haurem d'aprofundir en el transcurs d'aquest Col·loqui de Barcelona 2017. Ho farem a través de les conferències, certament, però també recolzant-nos en les experiències viscudes a diversos llocs dels nostres països i que exposarem i compartirem aquí, i també, és clar, a través dels intercanvis en els treballs de grup. Aprofitem també aquests dies que ens són donats per acollir-nos els uns als altres, en aquest any en què celebrem els 500 anys de la Reforma Luterana, i en què la nostra assemblea acollirà una teòloga protestant. Visquem tot això si és possible a la manera de Jesús que ens revela sempre l'Amor del Pare per a cada home i cada dona, acollint les múltiples facetes de l'altre, destinat a esdevenir «el meu germà»... Tot dient: l'escenari ja està a punt.

L'impacte de la qüestió

Quan ens plantejem la pregunta de si les nostres parròquies viuen realment la missió confiada pel Crist a la seva Església, la majoria de les respostes aportades diuen d'entrada: el context ha canviat. Hem canviat d'època. Aquest canvi, diversament acollit i acceptat a les nostres Esglésies, constitueix doncs el nou context real del qual les nostres Esglésies i les nostres parròquies no es poden sostreure, tret d'arriscar-nos a ignorar la realitat a partir de la qual hem de considerar la nostra missió. I és veritat que a la nostra vella Europa, les nostres parròquies viuen a més a més de les «situacions» comunes, una mena de rerefons comú: secularització, cristians menys nombrosos a les esglésies i més vells, dificultats vinculades també a la transmissió de la fe entre generacions (i no només de la fe d'abans), menys sacerdots, modificacions dels territoris pastorals (geogràfics i humans) i tants i tants signes d'un cert model ja sense alè, cansat... i, en si mateix, gens engrescador, és clar. Tot això ens podria fer pensar que és «la fi» de les parròquies...

I, tanmateix és avui, ara, i no ahir ni demà, que hem de viure la nostra missió. I és ben bé allà on som, a la ciutat o al camp, allà on vivim, allà on treballem i vivim en família, allà on els nostres infants van a l'escola, allà on els joves es plantegen la qüestió de quin sentit donar a la seva vida i al seu futur, allà on vénen els emigrants, allà on hi ha persones que viuen aïllades, com fora de la societat, allà on es proposen noves ofertes religioses, allà on semblen emergir tendències comunitaristes, és ben bé l'«ara i aquí» de la nostra missió: la missió de testimoniar l'Amor de Déu del qual tots els que ens envolten en són destinataris. Alguns n'expressen l'espera, d'altres no. És doncs fonamental que els cristians i les parròquies ens interroguem sobre els mitjans que utilitzem per testimoniar això en les nostres societats i al si del nostre entorn humà i cultural.

Tres o quatre paraules es repeteixen sovint per indicar les actituds exigides a les nostres parròquies en aquest context: «Acollir/escollar, comprendre, acompanyar». Hom remarca, aquí i allà, que no hem adquirit encara del tot aquestes actituds en les nostres comunitats, i que la fraternitat entre els cristians mateixos no és arreu un fet establert. Sigui com sigui, veiem que la paraula clau ja no és catecisme, ni tampoc sacramentalització. El que és important per damunt de tot, en el transcurs de les preparacions als sagraments i després de la seva celebració, són les actituds i exigències noves que concerneixen la nostra manera eclesial, parroquial i personal de viure les nostres relacions. Ja que «amb administrar les nostres parròquies» ja no n'hi ha prou. És la manera de viure les nostres relacions amb la societat humana que ens envolta, que és central, tan si aquestes relacions són entre nosaltres o relacions de les nostres parròquies (més àmpliament de la nostra Església)

Arrelar la nostra missió en el baptisme que hem rebut

Sigui com sigui, totes les aportacions que heu enviat testimonien una cosa important: a poc a poc, els cristians prenem consciència que ens cal viure d'ara endavant més plenament totes les dimensions del nostre baptisme, per posicionar-nos en el nostre lloc en la missió de l'Església

Quan això s'esdevé, crea múltiples vincles amb el nostre entorn. Aquesta presa de consciència, que sembla una mica més nova en alguns dels nostres països, s'ha de revalorar: Cristians, ho són tots els batejats, entre els batejats, hi ha diversos estats de vida (laics, religiosos, diaques, sacerdots). Els laics són els més nombrosos. Sense ells no hi ha vida parroquial. Sense la seva participació, la missió és ben difícil d'organitzar i de sostenir. D'altra banda vida i missió de l'Església estan estretament vinculades: **viure**, en les nostres comunitats, **d'una certa manera**, forma part de la missió de l'Església, i ben segur també del testimoniatge d'allò que les anima (n'hi ha prou amb rellegir el llibre dels Actes, 2).

Sigui com sigui, la missió requereix alhora obrers, i també competències. Aquestes competències ja no són atribuït d'un sol estat de vida, com va ser, potser, durant massa temps... D'altra banda fins i tot si els religiosos i els clergues continuessin sent més nombrosos, en la nostra cultura actual no ens agrada gaire ser dependents d'alguns que «saben», i que pensen per tots. De tota manera, i per múltiples raons, els

sacerdots són pocs i ja no poden, sols, ser els motors de la vida de les parròquies i de la seva missió. En aquest sentit, si no és «la fi de les parròquies», és la fi d'un model de vida i de funcionament de les parròquies. El sacerdot ja no és el centre de la vida parroquial, fins i tot si es queda com a animador important de la fe i de la dinàmica d'aquesta; el que és el centre és la fe en Crist que reuneix i envia els batejats d'un lloc, en un espai que es diu, encara, «parròquia», espai que inclou diversos grups i nivells d'identificació i de pertinença a una «encara parròquia». Les parròquies ja no són entitats que reuneixen de manera estable tots els cristians d'un lloc particular, són també i sobretot espais per a la missió.

Batejats, és a dir, deixebles missioners

«Deixebles missioners», és el nou nom que el papa Francesc dóna a tots els que han rebut el baptisme. Convindrà reprendre sovint, en les nostres reunions entre cristians, aquesta citació d'Evangelii Gaudium, al número 120: ***«En virtut del baptisme rebut, cada membre del Poble de Déu s'ha convertit en deixeble missioner (cf. Mt 28,19). Cada un dels batejats, qualsevol que sigui la seva funció en l'Església i el grau d'il·lustració de la seva fe, és un agent evangelitzador, i seria inadequat pensar en un esquema d'evangelització tirat endavant per actors qualificats, on la resta del poble fidel sigui només receptiu de les seves accions. La nova evangelització ha d'implicar un nou protagonisme de cada un dels batejats. (...) Tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús; ja no diem que som «deixebles» i «missioners», sinó que som sempre «deixebles missioners».***

Aquest text ens reenvia al cor de la reflexió que desenvoluparem en el transcurs d'aquest Col·loqui. Ens fa rellegir, a tots els nivells de l'organització eclesial, el nostre estatut de batejats, una mica com quan es rellegeixen els estatuts d'una associació abans d'intentar una nova acció, o d'escriure un nou projecte. De fet, la nostra associació, fins i tot si pertanyem a moltes altres, es diu «Església». És aquesta concentració sempre renovada dels batejats, preparats per acollir de manera permanent una crida i una tramesa al servei de la missió.

Així, si en nosaltres habita el nostre baptisme, que siguem molts o que siguem pocs a les nostres parròquies, que els nostres pastors siguin una mica vells o que vinguin d'altres llocs, algunes qüestions es relativitzen i ja no són la lletania perpètua de les nostres reunions (per exemple: «Ja no hi ha tantes misses com abans...») en benefici d'una nova qüestió central: **com, avui, vivim del nostre baptisme? En què som deixebles i com això es coneix en les nostres vides? Quan i com som missioners? Som deixebles missioners?**

Revisant així el nostre baptisme, descobrim la seva triple dimensió: ja que necessitem ajudar-nos i sostenir-nos els uns als altres, per pregar, celebrar la nostra fe, sentir-nos comunitat i fraternitat de fe; necessitem també compartir les nostres experiències de vida, els nostres dubtes i les nostres alegries, i verificar com pot ser difícil de vegades d'escollir entre viure «només del pa dels homes» i viure «del pa de la seva Paraula»; i tenim encara necessitat de saber-nos enviats i sostinguts en els nostres compromisos

al servei de la promoció de la dignitat humana, de la solidaritat, per a més democràcia i justícia, i al servei de les grans causes de la nostra humanitat: D.H., medi ambient, rehabilitació de la política, pau...

La parròquia: un espai d'aprenentatges

Les nostres parròquies han d'esdevenir un espai pacient i permanent on aprenem a fer-nos deixebles missioners. Una parròquia viva, no és només (i potser no en principi) una parròquia que fa coses «per als altres» i organitza múltiples activitats «per als altres», fins i tot si això, necessàriament, en forma part, sinó un espai on aprenem, en principi entre nosaltres, a viure un estil de relacions inspirat en l'Evangelí. Un estil relacional impregnat de benevolència i de caritat evangèlica, no amagant les tensions, ni tan sols els conflictes, però aprenent a reconèixer-los i a intentar viure'ls recordant la crida comuna a la fraternitat... La comunió no és un sentiment que neix d'una sensibilitat comuna, sinó una realitat a construir i a cultivar, esforçant-nos a acollir aquesta part de veritat de la qual cadascú pot ser portador. Joan Pau II demanava a les parròquies que fossin «escoles pregària». I la parròquia és, en efecte, una escola. Una **escola d'aprenentatge, on fer pràctiques, on rellegir la vida eclesial i la seva missió**, en un lloc donat, localitzable i accessible. Un lloc localitzable i localitzat en principi en l'àmbit de l'obertura i la qualitat de les relacions i del diàleg viscuts entre persones, entre generacions, entre els diferents grups de cristians i les seves històries, sovint diferents, és a dir, el pluralisme, cada vegada més tenyit de multiculturalisme, ja que és això el que hi trobem, a les nostres parròquies. Aquest aprenentatge d'una nova vida eclesial a les nostres parròquies és un intent, un objecte de recerca, suscitant de vegades algunes tensions, i que va a ritmes diferents segons els llocs. Si hi afegim focus d'atenció com ara la preocupació per trobar un lloc per a cadascú, la manera de discernir conjuntament i de determinar les prioritats d'un projecte pastoral, la manera de compartir la Paraula de Déu, de viure i donar compte dels ministeris o serveis confiats, d'organitzar una veritable **corresponsabilitat** i una veritable **delegació** en el repartiment i l'administració de la càrrega pastoral, de comunicar-nos entre nosaltres, etc. Les nostres parròquies, com el conjunt de la nostra Església, **són cridades a situar-se en una perspectiva d'aprenentatge de noves maneres de ser i de fer**. Ens queda molt camí, sense cap dubte, en aquests àmbits. L'Església sabrà ser laboratori d'una nova cultura relacional, que les nostres societats tenen tantes dificultats a engendrar? L'Església és encara un lloc on ens preocupem per construir celebracions de la nostra fe que tinguin en compte la diversitat de les nostres generacions.

En relació amb tots aquests aspectes, i amb la manera com són distingits i servits a les nostres parròquies, tant en les ciutats com en el món rural, tenint en compte igualment les distàncies geogràfiques que marquen una mica arreu la remodelació parroquial, amb comunitats i cristians d'ara endavant dispersos – sobretot en la part més occidental d'Europa – no podem dubtar sobre la necessitat de preguntar-nos contínuament en els Consells pastorals parroquials i els Equips d'animació pastoral, com representem aquesta Església que el Crist ha desitjat: una Església que sigui signe de la seva presència i oberta a totes les trobades, sense discriminacions.

«El món en el qual vivim, i que som cridats a estimar i a servir fins i tot en les seves contradiccions, exigeix de l'Església el reforçament de les sinergies en tots els àmbits de la seva missió. El camí de la sinodalitat és justament el que Déu espera de l'Església del tercer mil·lenni» (Papa Francesc, Commemoració del 50è aniversari de la institució del sínodo dels bisbes, 17 octubre de 2015)

La parròquia: testimoni d'una Església que viu en el món a l'exemple del Crist

Unir

Es tracta de tenir en compte el nostre entorn per establir relacions amb els que no comparteixen amb nosaltres aquest espai de vida parroquial, ni l'espai de les nostres conviccions. El Crist de la nostra fe, abans de ser reconegut com a tal, ha estat Jesús de Natzaret, venint de Déu i encarnat en la nostra humanitat.

Abans d'esgotar-nos en una renovació del fer (en el sentit tècnic, però sovint a propòsit de les mateixes coses, pensem en la catequesi per exemple), convé sens dubte optar per la llibertat d'inventar: buscar una dinàmica de la trobada missionera, sortir d'un mateix, per unir les situacions humanes específiques, escollides després de discerniment pastoral, i sent objecte d'una posada en marxa particular. Si estem d'acord sobre la diligència de comprovació que l'entorn cultural dels destinataris de l'evangeli ha canviat, sobretot pel procés de secularització i, més nou, del multiculturalisme, i que les identitats i dependències religioses, en un medi cristià, s'han fet més «fluctuants», llavors ens cal treballar més sobre el fons i la forma, i la importància de la trobada. Són les persones i els públics trobats, si els trobem verdaderament, si els unim, que en el diàleg sostingut es fan els primers confidents del sentit i del contingut de les seves pròpies esperes. Això ens convida a entrar-hi, realment, «en conversa». Paul VI en parlava en aquests termes: ***La història de la salvació narra precisament aquest llarg i variat diàleg que neix de Déu i teixeix amb l'home una admirable i múltiple conversa. És en aquesta conversa de Crist amb els homes on Déu dona a entendre alguna cosa de Si mateix (...) és aquí on diu, en definitiva, com vol ser conegut: Ell és Amor; i com vol ser honrat i servit per nosaltres: amor és el nostre manament suprem. El diàleg es fa ple i confiat; el nen hi és convidat, i el místic se'n sadolla.*** (Pau VI, Ecclesiam Suam, 72).

Déu no ve a salvar-nos a partir d'una doctrina tota feta, d'un programa preparat amb antelació una vegada per totes, que aplicaria com «des de l'exterior» independentment de la nostra llibertat i de les nostres dificultats per respondre-li, sinó en funció de les nostres necessitats reals i concretes. En el diàleg llarg i constant que manté amb nosaltres, en tant que persones o com a humanitat en una història comuna, ens convida a fer-nos els seus **interlocutors**. ¿No som nosaltres massa sovint evangelitzadors que continuen parlant «des de l'exterior» sense conèixer de veritat les realitats de vida, les necessitats, les capacitats, de les persones a qui som enviats amb la missió de parlar-los de l'Evangelí de la vida, i de l'alegria de saber-se estimats? Es pot parlar de l'Amor sense estimar? I es pot estimar sense trobada? Tanmateix és encara veritat que massa sovint la nostra manera d'evangelitzar s'assembla més a «un recorregut d'ensenyament escolar» que a un camí compartit, catecumenal (cf.

acompanyament de joves o d'adults cap al baptisme) que només pot ser que dialogat. És en aquest diàleg que es pot parlar de compartir la fe. En el transcurs d'aquest camí, viscut, segur, a causa de l'Evangeli, a causa de la fe en Jesucrist, evangelitzadors i evangelitzats s'interevangelitzen. Pensem en la força d'aquestes trobades missioneres presentades en l'Evangeli: la visitació de Maria a Elisabet (Lc 1, 39 – 56), la trobada de Pere i de Corneli (Ac, 10 i 11), cadascun dels interlocutors rep més profundament l'Evangeli, i fins i tot una nova comprensió de com s'ha de viure (cf. Pere) per al mateix evangelitzador. Sense relació humana, sense trobada, tot això és impossible. El mateix Jesús, Mestre de la missió, no ha pogut prendre altres camins per realitzar la seva missió; ha hagut d'assumir l'impacte de nombroses trobades (la cananea Mt 15, 21-28, Mc 7, 24-30; les nombroses guaricions que fa Jesús en resposta a crides imprevistes, Mc 8, 1-4; 8, 14-16; 9, 27-34, les seves catequesis, Jn 4,1-41, etc.). Jesús no intervé des de l'exterior, actua i intervé a partir de les trobades. Quan és qüestió de cridar a seguir-lo, de curar o de perdonar, Jesús és l'Home de la Trobada: s'arrisca a la trobada, i es deixa destorbar per les trobades...

Parròquies i diàspora cristiana

Tancades en elles mateixes les nostres parròquies s'arrisquen al cansament i a l'esgotament, fenomen accentuat en molts indrets (en Europa occidental) per la no renovació generacional, vinculada a nombroses causes més o menys ja evocades, i sobre les quals no cal insistir. És sens dubte preferible reconèixer la realitat, i assumir el que la nostra fe ens suggereix sobre aquesta realitat. Sense cap dubte aquesta realitat ens convida a algunes «**conversions pastorals**», que ajudaran a fer néixer, en les nostres comunitats, la inventiva i la creativitat pastoral. El pitjor seria deixar erosionar la nostra vocació per continuar sent missioners, de quedar-se «vestits de missió», amb i dins de les nostres parròquies. Ara bé, molts dels nostres contemporanis, incloent-hi els cristians, viuen en aquests temps una situació de **diàspora**, de dispersió, de pèrdua d'un vincle estable amb una comunitat propera amb qui reunir-se regularment. Aquesta situació estableix, entre aquestes persones o grups de persones i el que podria ser «la seva parròquia», una similitud: els dos viuen una inseguretats en relació amb la solidesa de la seva relació, i són travessats per un mateix dubte: podem realment establir o conservar vincles regulars i confiats? Aquestes situacions ens allunyen sovint els uns dels altres i estiren o fragmenten les relacions entre la parròquia i els fidels, tan si són cristians o simplement habitants del territori parroquial. De fet, amb molta gent, tenim relacions fragmentades. Aquestes realitats són presents en les vostres respostes. Tanmateix creiem sempre en el que s'afirma al començament de la Constitució Gaudium et Spes del Concili Vaticà II: «**El goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes d'aquest temps, sobretot dels pobres i els afligits, són també goig i esperança, tristesa i angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no ressoni en llur cor.** G.S.1) »,

Aquest tipus de relació entre l'Església i la comunitat humana que constitueix el seu entorn i el lloc de la seva missió, es defineix «a l'exemple del Crist». És una Església que no s'amaga, per tant visible i reconeixible; és també una Església que no és conqueridora, que no s'imposa ni intenta estendre a qualsevol preu la seva «influència»

sobre tots els àmbits de la societat, que es beneficien d'una «*autonomia*» pròpia (ja que arreu els homes són dotats d'una consciència, que arreu igualment mereix ser il·luminada). Tot això també és àmpliament afirmat en el Concili i els Sínodes que han tingut lloc després; pensem en els últims Sínodes sobre la Família. Però els pobres, els ferits per la vida, els qui busquen sentit..., no vénen forçosament ni espontàniament a les nostres parròquies. Però són tanmateix «a la nostra porta». ¿Com, des d'aquí, fer-los percebre que Déu, el que diem Pare nostre, coneix, acull i comparteix el contingut de les seves angoixes i de les seves aspiracions humanes, afectives o espirituals? Com poden creure que tenen un lloc al cor de Déu, si no es troben com a casa seva a les nostres parròquies? És una qüestió sovint evocada com una veritable preocupació a les vostres aportacions preparatòries a aquest Col·loqui i que concerneix, sota diversos aspectes, a la nostra relació amb els pobres. Mirant l'organització de les nostres parròquies «des de l'exterior», aquesta prioritat pels pobres –tots els pobres amb les seves diverses pobreses– no sempre és el més visible o el que emergeix més del que deixem veure de nosaltres mateixos. Tanmateix, nombroses iniciatives i accions són realitzades arreu per les parròquies envers i en benefici dels pobres. ¿Potser els manca un «suplement d'ànima» perquè nosaltres mateixos i la imatge que ens en fem o que en donem acabim d'aparèixer com «alguna cosa de més», i per tant de «perifèric», a la nostra missió que, ella, seria centrada sobre preocupacions «més fonamentals»...?

El sentit profund de la relació de l'Església amb el món, amb la societat dels homes, és marcada del segell del servei, o, si es prefereix, de la caritat. I és només així com pot pretendre inscriure's en la fidelitat a la seva missió, que pot ser «**com un sacrament, és a dir, signe i instrument d'íntima unió amb Déu i d'unitat de tot el gènere humà**». (Lumen Gentium, 1) Jesús indica a l'Església, i imprimeix a l'estil que ha de marcar la identitat profunda de les nostres parròquies, una empremta precisa: la del servei. Acompanyament de tipus catecumenal –que condueix lentament homes i dones cap a la seva pròpia experiència de fe- i espiritualitat del servei. Aquests són els signes de la presència de l'Església del Crist entre els homes, sense prerrogativa particular, sense altra preocupació que ser, només, aquest signe, en aquest lloc on viu i es construeix la parròquia.

Tots, alguns, per a tots.

A l'Església, no hi cap tot el món. A les parròquies tampoc. Només el cor de Déu és prou gran perquè hi càpiga tothom. Nosaltres, però, som capaços, avui com ahir, de construir una pastoral de xarxa. Es pot fer així: Cada persona a la parròquia està, forçosament, a prop d'altres persones. A partir d'algunes persones de la parròquia, es pot proposar a altres persones unes trobades ben pensades, sobre el que pot ser l'especificitat de la seva vida, de les seves angoixes, de les seves lluites per a la dignitat, de la seva recerca de sentit, de les seves esperances... I sovint, fins i tot els pot servir d'impuls per ajudar-los a celebrar la seva «actual» relació amb Déu. Avui una pastoral de xarxa és sens dubte indispensable sota pena de condemnar-nos al costum de no integrar un munt de gent i de situacions, conformant-nos amb propostes generals, tradicionals, i sense interès immediat, tot i que de vegades vital, per a

persones i grups socials específics, sobretot si estan marcats per sofriments vinculats a les seves situacions existencials.

En el que concerneix la nostra capacitat d'organitzar-nos en xarxes, i de recolzar-nos en els mitjans tècnics que ofereixen, tenim més mitjans a la nostra disposició dels que disposàvem fa algunes dècades. Aquests nous mitjans multipliquen les possibilitats del tradicional "boca a orel·la" dels anuncis parroquials al final de missa, i dels cartells diversos, fins i tot els arriben a anul·lar. Aquests mitjans tècnics no reemplacen però, (un error d'apreciació en el qual podríem caure) les trobades autèntiques, que seran sempre «en carn i os», entre homes i dones reals i concrets. Com van ser les trobades amb Jesús. Les xarxes socials, però, han de servir a aquesta dinàmica relacional indispensable a tota evangelització. Totes les categories que componen la realitat humana de la nostra parròquia no poden ser mai presents al mateix temps, en un mateix lloc i a la mateixa hora. Fins i tot si canviem els horaris de missa!!! Però poden ser-hi representades per algú, que pot ajudar, a partir de la parròquia, a mantenir-hi un vincle. Pensem per exemple en el servei d'enllaç i de fraternitat envers els malalts (Servei evangèlic dels malalts), i que permet a una gran quantitat de persones grans, a casa seva, a l'hospital o a la residència d'avis, que se les tingui en compte i sobretot que elles se sentin connectades a una comunitat local. Això és una pastoral de xarxa. En podem «inventar» més sens dubte en benefici altres categories de la població «en diàspora», siguin quines siguin les seves característiques.

Acollir també la nostra missió a l'exemple del Crist

Nombroses vegades en l'Evangeli (el de Joan en particular), Jesús es presenta com el qui no reté «per a ell» la missió que ha rebut. Es considera com el qui realitza la missió rebuda d'un Altre: del seu Pare (Jn 17, 1-27). A la nostra Església, cada vegada més laics reben «encàrrecs de missió». Saben que la seva missió la reben de l'Església; no se la poden lliurar «ells mateixos a ells mateixos»; allò que ells posen en aquesta missió és la seva disponibilitat i les seves aptituds o competències; aptituds i competències que poden completar per mitjà de formacions que, d'altra banda, habitualment se'ls proposen. Aquesta pràctica eclesial val per a tot ministeri –sota diverses formes–, ja que ningú no s'ordena a si mateix diaca, sacerdot o bisbe. Ens recorda a tots que les parròquies no reben la seva missió de l'única necessitat d'una organització eclesial, tanmateix necessària, ni fins i tot del carisma de tal o tal pastor... Aquesta missió de la parròquia arrela en la que els cristians reben de la realitat del seu bateig, en la mesura en què la descobreixen i l'accepten. És en el bateig que tot ja és contingut, a condició, és clar, de deixar-lo desplegar en nosaltres en totes les seves dimensions, tant com sigui possible. Ens confereix la capacitat d'alimentar la nostra relació amb Crist al llarg de la nostra vida personal, ens confereix la capacitat de ser membres actius *de* i *en* l'Església, ens confereix la responsabilitat de cooperar en la missió de l'Església en la societat humana. En resum, obre la via a les nostres existències perquè ens fem deixebles missioners. Aquesta és la bella missió que tenim per viure amb les nostres parròquies!! Per testimoniar, sempre una mica millor, l'Amor de Déu a tots els homes (és a dir a tots els homes amb qui tenim la possibilitat de creuar els nostres camins de vida, i les nostres trobades). És a això al que el papa

Francesc ens encoratja, i si el que es viu a les nostres parròquies ens sembla de vegades una mica allunyat d'aquesta missió de què parlem, des d'ara deixem-nos encoratjar per aquest passatge de E.G. (n° 121): **«Per descomptat que tots som cridats a créixer com a evangelitzadors. Procurem al mateix temps una millor formació, un aprofundiment del nostre amor i un testimoniatge més clar de l'Evangeli. En aquest sentit, tots hem de deixar que els altres ens evangelitzin. (...) La nostra imperfecció no ha de ser una excusa; al contrari, la missió és un estímul constant per no quedar-se en la mediocritat i per continuar creixent. El testimoniatge de fe que tot cristià està cridat a oferir implica dir com a sant Pau: «No és que ho tingui ja aconseguit o que ja sigui perfecte, sinó que continuo la meva carrera [...] i em llanço endavant» (Fl 3,12-13).**

*Père Bernard QUINTARD
Professor de Teologia social
Barcelona, 10 juliol 2017*